20/08/2020

“Η Χάρις του Αγίου Ανθίμου της Χίου”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ο Άγιος Άνθιμος της Χίου

Τον Αύγουστο του 1994, επισκεφτήκαμε, για μία ημέρα, την Ιερά Μονή Παναγίας Βοήθειας στη Χίο. Οι δύο απ’ τους τρεις φίλους τής παρέας, είχαμε παραγγείλει παλαιότερα για αγιογράφηση στις μοναχές τού μοναστηριού, από μία μεσαίου μεγέθους εικόνα. Υπήρχε ήδη, και μία έμμεση σχέση με τη Μονή. Η μητέρα τού ενός φίλου, καταγόταν από τη Χίο και είχε βαπτιστεί από τον Άγιο Άνθιμο. Εκείνη με τη σειρά της είχε βοηθήσει αργότερα τη Μονή σε διάφορες ανάγκες της, ιδιαίτερα την περίοδο τής κουράς τής μοναχής Βρυαίνης, που διετέλεσε μετέπειτα και Ηγουμένη στη Μονή.

Οι μοναχές μάς υποδέχτηκαν με εγκαρδιότητα και εμείς προσκυνήσαμε με συστολή τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας Βοήθειας, τον τάφο τού Αγίου Ανθίμου και το κελί του. Ευλογημένη συγκυρία ήταν η από δύο χρόνων επίσημη Αναγνώριση και Αγιοκατάταξη του Άγιου Ανθίμου από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά και η επανέκδοση εκ μέρους τής Μονής τού βιβλίου για τον Άγιο Άνθιμο από τον Γέροντα Θεοκλήτο Διονυσιάτη, στον οποίο είχε ανατεθεί από τη Μονή χρόνια πριν, η συγγραφή του. Τον μακαριστό Γέροντα Θεόκλητο γνωρίζαμε από το Άγιο Όρος

και μας είχε μιλήσει κι ο ίδιος για το θαυμαστό πνευματικό παρασκήνιο που βίωσε ο ίδιος κατά τη διάρκεια τής αξιόπιστης καταγραφής τού θαυμαστού βίου τού Αγίου.

Η Ηγουμένη μας έδωσε από ένα αντίγραφο τού εν λόγω βιβλίου και μαζί με αυτό, και μία πρωτότυπη ασπρόμαυρη φωτογραφία τού Αγίου που είχε τραβηχθεί τη δεκαετία του ’50 στη Μονή. Ο Άγιος Άνθιμος στεκόταν σε στάση ευλογίας. Την κράτησα ως θησαυρό και την έβαλα μέσα στις σελίδες του σκληρού χοντρού βιβλίου, για προστασία.

Προβλεπόταν ένα δύσκολο ταξίδι επιστροφής, αλλά η Χάρη της Παναγίας και του Αγίου φαίνεται ότι είχαν σκοπό να μας ξεπροβοδίσουν με φροντίδα από τη Χίο. Επιβιβαστήκαμε μαζί με τους υπεράριθμους επιβάτες στο πλοίο της γραμμής για ένα ολονύκτιο ταξίδι προς το Πειραιά, και διαπιστώσαμε ότι μες στο πλοίο δεν έπεφτε καρφίτσα. Δηλώσαμε το ενδιαφέρον μας έστω και για ένα για κρεβάτι, ώστε να ξεκουραζόμασταν εναλλάξ, αλλά στην υποδοχή του πλοίου -βλέποντας μας και νεαρούς- μάς το απέρριψαν κατευθείαν διότι είχαν σκοπό αν ακυρωνόταν κανένα να το δώσουν σε ηλικιωμένους ή μητέρες με παιδιά. Στριμωχθήκαμε, με τις εικόνες και τις τσάντες μας αγκαλιά, μισοκαθισμένοι πάνω σε ένα πλαστικό μακρόστενο κουτί σωσιβίων στο εξωτερικό κατάστρωμα, κι αρχίσαμε να αντιμετωπίζουμε με χιούμορ την κατάσταση μήπως κι ελαφρυνόταν η ταλαιπωρία μας. Κάποια στιγμή ξαναρωτήσαμε την υποδοχή και μάς είπαν ότι ακριβώς εκείνη τη στιγμή είχε ακυρωθεί μία τρίκλινη καμπίνα κι ότι μπορούσαμε να την πάρουμε αν θέλαμε. Αρπάξαμε την ευκαιρία αμέσως και πήγαμε με διακριτικό στυλ να κάνουμε ένα ξεκούραστο ταξίδι γυρισμού, γνωρίζοντας καλά κι οι τρεις μας, ότι η καμπίνα εκείνη ήταν μία άνωθεν μέριμνα.

Φύλαξα καλά το βιβλίο με τη φωτογραφία καθ’ όλο εκείνο το καλοκαίρι και το φθινόπωρο.

Λίγο πριν τον επόμενο χειμώνα, άρχισα να διαβάζω το βιβλίο τού Αγίου Ανθίμου στο σπίτι και επειδή το έβρισκα πολύ ωφέλιμο το έπαιρνα μαζί μου και στη δουλειά, για να ρίχνω καμιά κλεφτή ματιά όταν είχα κενό. Χρησιμοποιούσα δε, ως σελιδοδείκτη τη φωτογραφία τού Αγίου. Βοηθούσε, βέβαια, το γεγονός ότι η δουλειά μου ήταν στην οικογενειακή ναυτιλιακή επιχείρηση τού πατέρα μου κι έτσι δεν υπήρχε φόβος σοβαρών συνεπειών απ’ τον ίδιο, αν και δεν ήταν ιδιαίτερα θρησκευόμενος άνθρωπος. Το σπίτι μου ήταν στη Νέα Σμύρνη και η δουλειά μου στο κεντρικό λιμάνι του Πειραιά, στην Ακτή Μιαούλη.

Συνέβη, λοιπόν, το εξής: ένα χειμωνιάτικο πρωινό, ετοιμάστηκα και βγήκα απ’ το διαμέρισμα μας κρατώντας, ως συνήθως, ένα σωρό μικροπράγματα στα χέρια μου, όπως κλειδιά σπιτιού, αυτοκινήτου, γραφείου, πορτοφόλι, κτλ. και μαζί με όλα αυτά, και το βιβλίο. Κατέβηκα με τον ανελκυστήρα στο υπόγειο γκαράζ της πολυκατοικίας για να πάρω το αυτοκίνητο μου. Είχα το συνήθειο, για να καταφέρω να το ξεκλειδώσω, ν’ ακουμπάω πρώτα όλα τα μικροπράγματα που κρατούσα στην οροφή του και μετά να τα βάζω μέσα πριν φύγω. Έτσι κι έκανα.
Πήρα με φόρα την απότομη ανηφορική ράμπα τού γκαράζ και με σβελτάδα μέσ’ από διάφορα δρομάκια στράφηκα προς μία υπόγεια γέφυρα, για να βγω στο απέναντι κατηφορικό ρεύμα της Λεωφόρου Συγγρού που θα με οδηγούσε στον Πειραιά, μέσω της παραλιακής. Ο καιρός ήταν σκοτεινός, θυελλώδης και με απότομες ριπές καταρρακτώδους βροχής που πήγαζαν νότια, από τη θάλασσα.

Βγαίνοντας στη Λεωφ. Συγγρού ανέπτυξα μεγάλη ταχύτητα και πέρασα τη στροφή που έβγαζε στο παραλιακό ρεύμα του Νέου Φαλήρου. Ο άνεμος και η βροχή λες και παλεύανε να βγάλουν το βαρύ μου Volvo εκτός πορείας. Δεν πτοήθηκα και συνέχισα. Λίγο πιο κάτω, πριν το Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας είχε σχηματιστεί απελπιστικό μποτιλιάρισμα απ’ τον συνδυασμό των καιρικών συνθηκών και της ώρας αιχμής. Αποφάσισα να πιάσω εγκαίρως τη δεξιά λωρίδα της παραλιακής, για να πάρω τη γέφυρα που οδηγούσε απ’ το Καραϊσκάκη στην οδό Πειραιώς, ώστε να μπω στον Πειραιά απ’ την άλλη πλευρά και να αποφύγω την πολλή κίνηση. Μάλιστα, η γέφυρα εκείνη έχει (ακόμα και σήμερα) ένα μεγάλο σαμαράκι, όπου αν το περνούσες με λίγο μεγαλύτερη ταχύτητα απ’ την πρέπουσα, το αυτοκίνητο αναπηδούσε ευχάριστα. Ευκαιρίας δοθείσης, δημιούργησα την αγωνιστική στιγμή της ημέρας.

Τελικά, φτάνοντας στην Ακτή Μιαούλη, πριν τον Άγιο Νικόλαο, περιμένοντας στο φανάρι για να στρίψω αριστερά στο στενό τού γραφείου μας, πρόσεξα από τον καθρέπτη ότι πλησίαζε ένα αυτοκίνητο που κόρναρε και μού αναβόσβηνε τα φώτα. Όταν έφτασε ακριβώς από πίσω, ο οδηγός κατέβηκε κι άρχισε να πλησιάζει προς το μέρος μου μ’ ένα, μάλλον, σοβαρό ύφος. Σκέφτηκα ότι, προφανώς λόγω του νεανικού τρόπου οδήγησης μου, μπορεί να του είχα προκαλέσει κάποια ανησυχία και προετοιμαζόμουν ψυχολογικά να ακούσω πρωί-πρωί τον εξάψαλμο.
Κατέβασα το παράθυρο μου, έτοιμος να απολογηθώ για το οτιδήποτε. Αφού είδα τον πενηντάρη οδηγό να με κοιτάει με απορία πιάνοντας κάτι πάνω από την οροφή τού αυτοκινήτου, έσκυψε και μου είπε με τρομερή έκπληξη και θαυμασμό, «Παιδί μου, το βιβλίο σου -δεν το βλέπεις; Προσπαθώ να σε ακολουθήσω πολύ ώρα για να στο πω. Πάρτο!»

Ψέλλισα ένα «Ευχαριστώ πολύ» και καθώς ο οδηγός αποχωρούσε, κοίταζα

αποσβολωμένος το ελαφρώς βρεγμένο βιβλίο του Αγίου Ανθίμου -το οποίο είχα αναμφίβολα ξεχάσει πάνω στην οροφή όταν έμπαινα μέσα στο αμάξι για να φύγω από τη Νέα Σμύρνη. Το ξεφύλλισα με αγωνία μέχρι να βρω την σπάνια φωτογραφία του Αγίου Ανθίμου εκεί ακριβώς που την είχα βάλει, το προηγούμενο βράδυ.

Επί τόπου, ο νους μου ξανάζησε αναδρομικά όλες τις κινήσεις που έκανα πριν μπω στο αμάξι και την πορεία που ακολούθησα μετά μέσα στις ακραίες καιρικές συνθήκες, το αναπήδημα του αυτοκινήτου στο σαμαράκι της γέφυρας, και την απότομη έξοδο από την ανηφορική ράμπα του γκαράζ -εκεί όπου οποιοδήποτε αντικείμενο ξεχασμένο στην οροφή ενός αμαξιού θα έπεφτε ανεμπόδιστα εξαρχής.

Ναι, το είχα ξεχάσει αφηρημένος πριν μπω. Ναι, ήταν αδιανόητο να έχει επιβιώσει ένα βιβλίο πάνω σ’ ένα αυτοκίνητο που ανέπτυξε ταχύτητα πάνω από 120χλμ, αναπήδησε αγωνιστικά, και δεν ξεφυλλίστηκε καν από τον σχετικό άνεμο της ταχύτητας ή τους δυνατούς και βροχερούς νοτιάδες που επικρατούσαν. Όλες αυτές οι αντιξοότητες συντελούσαν στην αδιαμφισβήτητη απόδειξη μίας μικρής επέμβασης τής Χάρης του Αγίου Ανθίμου. Η ευλάβεια μου μεγάλωσε ακόμα περισσότερο για τον μοναδικό εκείνον Ιερομόναχο που σφράγισε ανεξίτηλα την πνευματική παράδοση της Χίου, και ακόμα περιδιαβαίνω τη ζωή του μέσ’ απ’ το βιβλίο του φωτισμένου Γέροντος Θεοκλήτου. Επίσης, αισθάνθηκα μεγάλη ανακούφιση που δεν είχε χαθεί, λόγω της ανωριμότητας μου, η ευλογία της Ηγουμένης της Ι.Μ. Παναγίας Βοήθειας.

Η μέριμνα του Αγίου Ανθίμου σ’ εμένα τον αμαρτωλό, φάνηκε κι αργότερα στη ζωή μου, γνώρισα έναν άνθρωπο που θα με στήριζε καθοριστικά μέσα σε μία μεγάλη δοκιμασία. Η σύζυγος μου, είναι γεννημένη την ημέρα τής εορτής του Αγίου Ανθίμου, 15 Φεβρουαρίου.